

hvert Aar staa i Rapport til Bestyrelsen og gennem ham til Kommunalbestyrelsen, paalægge Stat og have Uejlighed med at betale den. Og giver man saa denne Arbejdsgiver nogen som helst Moderation mod denne efter min Formening hensynsløse Behandling, som man tror, man kan gaa ind paa? Fastsættes der Bedtægter, hvorefter man kan tvinge Deltagere til at følge bestemte Forebyggelsesregler? Nej, ingenlunde. Man siger vel, at Bestemmelserne "ere" tagne fra Tyskland. Det er intet Forsvar; thi Overregnen skal ikke tage Kæmpens Harnisk paa, allermindst et Harnisk, som maasse bliver Kæmpen for stort. De tage fejl, naar De tro, de ere fra Tyskland. I Tyskland er der Sammenslutning af store Forsikringsforbund, men der er Forholdet saaledes, at disse kun have samme Art Virksomhed. Tag f. Eks. et enkelt Tilfælde som Tøstilsfabriksvirksomheden eller en større Industri i Tyskland. For et saadant Forsikringsforbund er der fastsat Bedtægter; ifølge hvilke der er ovrettet Bestyrelse og Kontrol, der har Ret til mod høje Bøder at forlange af alle Deltagerne, at de skulle følge bestemte Forebyggelsesregler; fremragende Videnskabsmænd arbejde paa saadanne for at undgaa Ulykker i Fabrikkerne; man holder Udstillinger om dem, for i det hele taget at gaa frem i den Retning. Endvidere, enhver Arbejdsgiver udenfor Kredsen, som beskæftiger en Arbejder i en Virksomhed lig Formidlets, betaler Præmie, bestandig Præmie, faar Ordre til at betale Præmie, for at disse Præmier skulle erstatte de Ulykkestilfælde, der kunne forekomme for saadanne Arbejdsgivere, og som Forsikringsforbundet skal forsørge for. Men hvor forskelligt er det ikke her? Se dog paa § 2, 2! Hvor forskellige, aldeles uensartede Virksomheder smører man ikke sammen her i et Forbund, Virksomheder og andre, som kunne anses at høre hertil! Og dette semmentvungne Forbund giver man ikke et eneste Middel i Hænde til at værge sig mod Stødesløshed, Samvittighedsløshed, eller Mibler til at indbringe Bidrag hos de andre. Det er lige det stik modsatte af, hvad Tyskland i den Henseende har indrettet. Nej, skal det være efter Tysklands Forbillede, er det en overmaade slet Efterbillede. Men det kan ikke komme fra Tyskland, thi Forholdene hos os ere for smaa. Selv om de vare store nok, burde man alligevel ikke gaa denne Vej, thi hvor genialt et Arbejde der end er udført i Tyskland, tror jeg i alt Fald ikke, at vor Administration kunde udfolde den Præcision, den til det yderste gaaende Akkuratess, som skal til for at lede et saadant Maskineri, hvis det ikke skal ramle sammen.

Jeg forlanger nu paa ingen Maade sa sent paa Sessjonen, at man skulde forlade den ene System og gaa over til det andet. Dertilmod, Sagen er saa behyrdningsfuld, at den nok kan trænge til en mere yderligere gaaende Overvejelse i Folketinget, end den har faaet i denne Samling, med al Agtelse for de Herrers Arbejde. Derfor vil jeg bede Dem om, at vi tage den Sag saa jævnt som muligt her, altsaa blive paa dansk Grund. Naar De nu vilde tage mit Forslag under velvillig Behandling, og den høje Minister vilde gøre ligesaa, kunde vi begynde næste Sessjon med at overveje det Spørgsmaal, som ingen inderligere end jeg ønsker løst paa en fortløbetidig Maade. Nu vil jeg foreslaa Dem at se paa mit Forslags § 2, 1, der omhandler Ulykker, der ere indtrufne paa Arbejdsstedet og skuldes bestemte Marsager, og for hvilke der findes en Arbejdsgiver, der er forpligtet. Hæve vi en saadan paalægge vi ham Byrden. Jeg har mine Betænkneligheder, som saar ved dette, og jeg siger ligesom den sidste ærede Taler, hvad jeg i øvrigt udtalte forleden Dag, at de Ulykker der ere nævnte under § 2, 1, a.—e., for hvilke man paalægger Arbejdsgiveren Forsørgelse, kunde fortsættes fra a. til e, om saa skal være, hvis der kan findes Ulykkesaarssager, der have lige saa meget Krav paa at blive forsørgede af Arbejdsgiveren, hvis der kan findes Arbejdsgivere dertil, og det uden at forandre Systemet i mindste Maade. De andre Ulykker kunne blive Genstand for nærmere Undersøgelser, og hvor der inaen Arbejdsgiver findes, som man med Billighed og Retfærdighed tør paalægge denne nye Byrde, denne nye Stat, undlader man ikke derfor at yde Forsørgelse; men vi sige: Her er ikke anvist tvungne Forsikringskredse, men naar Lovgivningsmagten siger, at det er en almen human Sag at erstatte ogsaa for disse Ulykker, have vi ingen anden Udvej, at gaa end at gaa til Samfundet selv. Vi vide meget vel, at vi kunne ikke sige, at vi gaa til Statskassen; thi vi kunne ikke i den Forstand lade de enkelte Arbejdsgivere udrede en meget stor Del og gennem Statskassen udrede saa meget mere; der maag være en vis Fordeling. Hvorvidt De nu kunne finde vægtige Grunde mod mit Forslag om Fordelingen, lader jeg staa hen. Jeg har overvejet det saa omhyggeligt, som jeg kunde, og jeg mente, det var rigtigt. Altsaa, Principet er: Alle Ulykker, som vi nu mene, bør hjælpes, dele vi i 2 Dele. Hvor vi kunne finde en Arbejdsgiver, hvem vi efter Ulykkens Marsag kunne paalægge det, saa vi lægge det paa der, men hvor vi ikke kunne finde en saadan, og vi finde, at det er al-